

Przełom renesansu i baroku

Świadomość istnienia różnych stylów

- G. M. Artusi overo delle imperfettioni della moderna musoica, Venezia 1600
- Cl. Monteverdi, G. C. Monteverdi (1605, 1607):
prima i seconda prattica (stile antico et moderno, stylus gravis – stylus luxurians)
- M. Scacchi (1643), G. Barardi (1689):

Stylus ecclesiasticus, cubicularis, theatralis (podział funkcjonalno-gatunkowy), style

wewnętrznie dzielące się dalej według m.in. obsady.

Podstawy estetyczne seconda prattica

- Platon: melodia z trzech rzeczy się składa: mowy, harmonii i rytmu;
- Mowa ma być Panią harmonii, a nie służą

Krytyka kontrapunktu

- Vincenzo Galilei „Dialogo della musica antica e della moderna” 1589

Rozwój wirtuozerii wokalne

- Praktyka wykonywania utworów polifonicznych solowo z towarzyszeniem instrumentu harmonicznego „zastępującego” pozostałe głosy;

(Lodovico da Viadana: „Centi concerti ecclesiastici” 1602).

Konfrontacja stylistyczna

- Polifonia – linearyzm vs faktura ncn i monodia - wertykalizm
- Traktowanie dysonansów;
- Faktura: równouprawnienie głosów vs biegunowość basu i sopranu;
- Szczególna rola basso continuo: tworzenie podstawy harmoniczej „uwalnia” pozostałe głosy;
- Nowa, swobodna rytmika regulowana przez mowę, oraz rytmika „mechaniczna”, taneczna
- Zróżnicowanie faktury wokalne i instrumentalnej